

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

relse paa normal Vis, ganske uanset hvad der foregaar med Thyborøn.

Til det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen vil jeg sige, at jeg kan være enig med ham i, at man ved at bevare Thyborønkanalen efter Forslag II risikerer eller endogsaa maa regne med i Løbet af de kommende 150 Aar at skulle foretage en Flytning i langt større Maalestok end den, der kunde være Tale om nu, og jeg kan ligeledes slutte mig til hans Bemærkning om, at det, der interesserer Fiskerne, ikke just er Bevarelsen af Thyborøn Havn, men Bevarelsen af den frie Gennemsejling. Jeg kan endvidere godt forstaa, at det ærede Medlem i sin Egenskab af Fader til Vestkysthavneloven interesserer sig for Hanstholm Havns Færdiggørelse og regner med, at Gennemførelsen af Kanalen skulde give et Skub til Havnens Gennemførelse. Selv har jeg, som nævnt ovenfor, ogsaa interesseret mig stærkt for at faa Hanstholm Havn gjort færdig i et ordentligt Tempo, men jeg vilde dog foretrække at undvære Kanalen.

Dette sidste synes ogsaa at være det ærede Medlem Hr. Ragers Mening. Han bebrejdede Kommissionen, at den ikke havde underkastet Kanalspørgsmaalet en virkelig grundig Behandling. Han savnede bl. a. Oplysning om, hvad det vilde koste at benytte Kanalen, om, hvilken Fart Skibene kunde holde, med andre Ord, om det ikke vilde være meget hurtigere for Skibene at gaa Nord om Skagen end at ligge og vente paa at komme ind i Kanalen og saa maaske yderligere spille Tid med at sejle gennem Kanalen. Jeg indrømmer, at Kommissionsbetænkningen intet indeholder herom. Kanalen findes behandlet paa Siderne 86—92 i Betænkningen, og man interesserer sig her for Kanalens Tracé, dens Profiler og for, hvor meget den vil koste; men de mere praktiske Spørgsmaal i Forbindelse med dens Brug er man ikke kommet nærmere ind paa. Dette skyldes vistnok, at Kanalen dukkede op paa et ret sent Tidspunkt som en Slags Sidevirkning af hele Problemet, og det kan jo heller ikke bestrides, at Begrænsninger undertiden kan være af det gode. Betænkningen er ogsaa stor nok i Forvejen. Men herom vil naturligvis alle ønskede Oplysninger blive givet under Udvalgsbehandlingen.

Sluttelig skal jeg til det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard's usædvanlig skarpe Angreb baade paa mig og paa Kommissionens Teknikere bemærke for mit eget

Vedkommende, at man ikke kan forlange, at jeg skulde fremsætte og lægge Navn til andre Forslag end det, som jeg anser for det rigtigste, nemlig Forslag I. Det er da ogsaa blevet forstaaet af flere af Medlemmerne af dette høje Ting, at dette Standpunkt var korrekt, selv om Rigsdagens Medlemmer skulde være af en anden Mening om Sagens Løsning.

Dernæst vil jeg over for det ærede Medlems uelskværdige Bemærkninger om Ingeniør Fibiger sige, at Ingeniør Fibiger er død, hvilket det ærede Medlem formodentlig ikke har vidst. Han døde den 22. Oktober 1936, og da Teknikerudvalgets Betænkning blev afgivet den 1. Februar 1937, vil det forstaaes, at Ingeniør Fibiger, som, forinden han døde, var meget syg i længere Tid, ikke kan have haft synderlig Indflydelse paa Betænkningen.

Endvidere ankede det ærede Medlem over, at ikke en anden Professor var kommet ind i Udvalget end Professor Schönweller. Da Professor Schönweller netop er Professor i det paagældende Fag, var det dog rimeligt, at han blev valgt. Jeg kan derfor ikke finde, at den Kritik, det ærede Medlem her rejser over for afdøde Minister for offentlige Arbejder Fisker, er berettiget. Men i øvrigt maa man huske paa, at i et lille Land som Danmark er Kredsen af sagkyndige ofte meget begrænset. Distriktsingeniør Poulsen døde forrige Aar i en Alder af 88 Aar. Naar en Mand er blevet over 80 Aar, synes jeg, at han bør have Lov til at nyde Privatlivets Fred.

Det ærede Medlem nærede i det hele taget Tvivl om, hvor Sagkundskaben var, og hæftede sig særlig ved, at de Ingeniører, som har det daglige Tilsyn med Thyborønstrækningen, synes at have skiftet Anskuelse. Det er rigtigt nok, at man hidtil har ment, at kunne klare sig med Høfder, men efterhaanden har det vist sig, at Havet trods alt æder sig nærmere og nærmere ind mod Land. Da Havbundens Bevægelse ind mod Land, som det ærede Medlem selv fremhæver, er gaaet i Ryk, saaledes at Situationen undertiden er forbedret, medens Slutresultatet dog blev Forværrelse, er det forstaaeligt, at Sagkundskaben har ment og haabet at kunne klare sig ved den hidtidige Metode, indtil den nye Erkendelse voksede frem. Det maa heller ikke glemmes, at man faktisk paa den Maade gennem en meget lang Aarrække har holdt Havet Stangen og har kunnet holde Thyborøngabet aabent.